

VITÉZ GYÖRGY

Nép. Ünnepelely.

Zalán Tibornak

*A parádé elvonult. Összesöprik a söráztatta papírlapokat.
Megüllepedik a tekintetes pocakban a tormás virsli, tepertős pogácsa;
Filemon és Baucis smárolnak a szigeti fák alatt
s nagymamám szelleme (a kastély mellett lakott anno dazumal)
kedvenc papagájával a vállán újra kísért a kiscelli múzeumban.*

*Lenézek Óbudára. A folyó fehér vattakabátját föltépi a szél,
mint azon a novemberi hajnalon: Onnan hallatszott a davaj gitáregyüttes
esztrád hangversenye (ezt rád, meg rám, meg rátok... átok);
a rossz tűz mellett sült pecsenye égett illata kergette
a maradék döglegyeket s az ernyedt pernyék fekete esője
lefüggönyözte a Nap hintáját, hintáját, hintalovát(?)
Fegyveresek lopakodtak az újlaki kertek alján
ahol nem a szerelempatak folyt; inkább valami veresebb lé
(amit jégbehűtve szolgáltak fel a kaviár és a vodka mellé).
Tudtam, most vagy soha. Rohantam a napon felejtett hintalóhoz,
felkantároztam, sarkantyúm szállkás oldalába vágtam
aztán neki a világnak! Amerre ügettem mindig arra vonult a parádé:
Elöl a dobosok (torták?) nyenyérések, dudások, pikulások.
Pikulás napján rukkoltam be a harmadik hintalovas ezredbe
s azon a régi parádén (fakult fénykép) balról a második voltam én
félrebillent csákóval: (fővetés jobbra-balra.) Rock-a bye baby.
Az ezred után jöttek a tüllszoknyás pipiskedő lányok;
járták a karikás táncot. Karikájuk a Napba dobálták.
Jöttek az írók, jöttek a négydioptriás olvasók, az analfabénák,*

*a szellemi szegénylegények, (húzd rá Czigány!)
 a vizeslepedőt – jöttek a dürrögő balfácánok
 (ez egy dalárda neve volt) és újra meg újra a fene, gyerekek,
 terepszínű kámzsában a fura szerzet(es)ek,
 egy ágy(ú), egy kanonok, egy/két színű egyetemi tanár.
 Harsogva a nótáskedvű apák falanksza.
 De legeslegelől a hammelni patkányfogó,
 s berekeszti a véget nem érő felvonulást
 a székesegyház gyermekkórusa: Pie Jesu
 énekel az angyali fiúcska. Akkor lettem híres:
 Könyvem a sikerlistán: „A hintaló etetése és ápolása.”*

*S az út hazámba visszavitt. Elvonult itt is a parádé.
 Lányok most már rághatják a gumit, hagyja rájuk a szigorú tanárnő.
 Kivetkőznek kosztüms mivoltukból Pirandelló hősei.
 A szűr reális? kérdi a nyájas bihari pásztor.
 Zsebredugja orrát a bohóc,
 a zsonglőr két labdát hazavisz kisfiának. (A többit megeszik a pelikánok.)
 Én meg lassan a pajta oldalának támasztom az elkorhadt patájú hintalovat
 s várom míg kijön érte a pajtás. Pajtás, mondom,
 csutakold le az izzadt állatot. Én meg megalszom majd a szénában...*

*Holnapra nem marad hintalócitrom a sugárúton.
 Fúgát duruzsolnak a négyütemű motorok. Ez a millenniumi motetta.
 Singet dem Herrn ein neues Lied
 De melyik Úrnak énekelnénk?
 S hol a szív melyből az új dallam kiszakadna?*